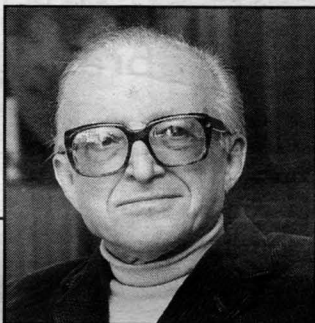

EL DAVANTAL DE PERE CALDERS

1994

Per passió i per convicció, resulta que tota la meva vida he hagut de tenir tractes amb els famosos follets de les impremtes. Però una cosa és tenir-los poc o molt localitzats als llocs que els són propis i una altra que se't fiquin no tan sols a casa, sinó al cap.

De debò que em fan por. Sempre he afirmat que no m'agrada rellegir-me, però és una cosa que se'm va convertint en una obligació, per respecte als lectors. A mesura que em vaig fent gran, també augmenta de mida la galleda que sempre m'ha rondat els peus.

El diumenge dia 3 de l'actual mes d'abril, en vaig fer una de grossa. Evocant el passat (i m'hauria valgut més deixar-lo tal com estava) vaig parlar de l'Edmon Font, un condeixeble meu dels temps durant els quals ell i jo estudiàvem a l'Escola Superior de Belles Arts de Barcelona. El vaig confondre —en unes elucubracions que segurament no calien— amb el seu pare, que és l'actual cònsol general de Mèxic a Barcelona. Amb una passada d'ala de sentimentalisme (que tampoc no era del tot necessària) expressava meravella perquè el fill de l'Edmon Font, company de joventut, era l'important diplomàtic actual. Bé: això és el que havia d'haver dit, però em va sortir al revés, vaig convertir el fill en pare i viceversa, de manera que el final de l'article forma part de l'enigmística local. Si es té en compte que els meus comentaris eren al voltant d'un magnicidi que ha afectat la vida polí-

tica d'un gran país com Mèxic, el meu capgirament de personalitats, temps i espai entre un pare i un fill, podria semblar que forma part de la conspiració.

En casos així, sol passar que el primer que se'ns acut és buscar un culpable. L'altre... Per desgràcia no en tenia cap a mà, em vaig sentir sol i desemparat. Més que una excusa, se'm va ocórrer una cataplasma per amorosir el cop. Abans de continuar, he d'agrair la bonhomia d'uns lectors que em van passar per alt l'espifiada. No

he rebut reclamacions dignes de consideració, he estat objecte d'una indulgència que aprecio de tot cor.

De tota manera, hi ha un fet que no em puc estar d'assenyalar aquí. Les presses. Són pròpies de diaris i premsa en general. Per raons tècniques, que comprenc perfectament, he de lliurar aquests articles a la redacció de l'AVUI amb uns quants dies d'anticipació, sobretot —em van dir— perquè el dibuixant tingui temps de trobar-hi una vinyeta adequada. Misteriosament, els llaços de coherència entre la il·lustració i el text, en el meu cas, amb freqüència han seguit rutes distintes.

Pel que fa a la prodigiosa transposició d'edats entre un pare i un fill, la dibuixant Carme Nadal va posar a peu de pàgina set tiges amb set corol·les de flors, alguna amb pètal desmaiat. No arregla la meva espifiada ni té res a veure amb el que dèiem, però ajuda —i molt!— a pensar en altres coses. Gràcies, Carme!

Pere Calders

